

Οι γονείς των παιδιών που πάσχουν από αυτισμό στην ποιμαντική πράξη

/ [Πεμπτουσία](#)

Η μελέτη του Δρ Αθανασίου Κολιοφούτη για τα ζητήματα ποιμαντικής προσέγγισης των ατόμων που πάσχουν από διαταραχή αυτισμού [προηγούμενο άρθρο: www.rempitousia.gr/?p=75242], συνεχίζει και στο σημερινό απόσπασμα την εξέταση των ζητημάτων που αφορούν την ποιμαντική ανακούφιση των γονέων των παιδιών αυτών.

Η κριτική αξιολόγηση όλων των παραπάνω προβλημάτων και δεδομένου ότι η οικονομική κρίση που βιώνουν τα μέλη πολλών σύγχρονων κοινωνικών και ειδικότερα της ελληνικής κοινωνίας, έχουν καταστήσει την παρουσία του κράτους στον συγκεκριμένο τομέα ακόμα πιο ισχνή, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι οι ποιμένες της Εκκλησίας οφείλουν να αναπληρώσουν το παραπάνω κενό. Αυτό είναι πρωτίστως απαραίτητο για τα ίδια τα αυτιστικά παιδιά. Ως γνωστόν, οι γονείς του αυτιστικού παιδιού αποτελούν το κάτοπτρο μέσα από το οποίο βλέπουν και αποκωδικοποιούν τόσο τον κόσμο, όσο και τον εαυτό τους.

Γίνεται παραδεκτό ότι η στάση των ατόμων, τόσο του στενού οικογενειακού περιβάλλοντος, όσο και των υπόλοιπων ανθρώπων που αναλαμβάνουν κοινωνικό ρόλο στη ζωή του αυτιστικού απέναντι στην κοινωνία και τη ζωή, είναι καθοριστικής σημασίας για τη στάση που θα αναπτύξει το ίδιο απέναντί σε αυτήν. Η στάση όλων αυτών των παραγόντων απέναντι στον εαυτό τους θα καθορίσει τον τρόπο που τους βλέπει κι εκείνο, η στάση τους απέναντι στον ίδιο θα καθορίσει τόσο το πως θα βλέπει αυτούς, όσο και το πως θα βλέπει τον εαυτό του. Ο ποιμένας οφείλει αναμφισβήτητα να συνεπικουρήσει αυτήν την προσπάθεια.

Σήμερα γίνεται παραδεκτό στους σχετικούς επιστημονικούς κύκλους ότι η διεπιστημονική αντιμετώπιση της διαταραχής του αυτισμού, με την συγκρότηση σχετικών επιστημονικών ομάδων αποτελεί όχι μια πολυτέλεια, αλλά μια απαραίτητη προϋπόθεση άρσης όλων των παραπάνω εμποδίων [89]. Τονίζεται η αναγκαιότητα σύμπραξης και συνεργασίας εκπαιδευτικών, ιατρών, νοσηλευτών, κοινωνικών λειτουργών, ψυχολόγων, λογοθεραπευτών και άλλων επιστημόνων, που μπορεί να επιφέρει θετικά αποτελέσματα.

Η μείωση του άγχους και της κατάθλιψης των γονέων, η ενδυνάμωσή τους για την αντιμετώπιση των καθημερινών δυσχερειών της ζωής τους, η άντληση θάρρους και υπομονής, η επαναανακάλυψη της ομορφιάς της ζωής, έστω και της ζωής μέσα από τον πόνο, η ενίσχυση της ψυχικής υγείας των υπόλοιπων μελών της οικογένειας του αυτιστικού, η υποστήριξη του συζυγικού δεσμού και της συνοχής της οικογένειας προβάλλονται ως στόχοι μιας τέτοιας παρέμβασης. Δυστυχώς, ο λόγος για την αδιαμφισβήτητη ωφέλεια της συμμετοχής των ποιμένων στην

παραπάνω παρεμβατική προσπάθεια καθίσταται απών.

Ενώ τονίζονται όλες οι αρετές που απαιτητάως οφείλουν να διαθέτουν οι παραπάνω εμπλεκόμενοι λειτουργοί για την επίτευξη του αντικειμενικού στόχου, και τις οποίες εξ ορισμού οφείλει να καλλιεργεί κάθε ποιμένας μιμούμενος τον ίδιο το Χριστό, απουσιάζει η ανάδειξη της εκ των πραγμάτων πολύτιμης συμβολής της ποιμαντικής συμβουλευτικής στην ψυχολογική και λοιπή στήριξη των γονέων των αυτιστικών. Κι όμως, οι ποιμένες μπορούν να συνδράμουν ποικιλόμορφα στην παραπάνω προσπάθεια.

Ο ποιμένας οφείλει κατ' αρχήν, να καταστήσει διακριτή την παρουσία του, τόσο στους ίδιους τους γονείς που αντιμετωπίζουν άμεσα το πρόβλημα, όσο και στους σχετικούς διεπιστημονικούς κύκλους που ενεργοποιούνται για την ψυχολογική στήριξη των γονέων των αυτιστικών παιδιών. Σήμερα, όπως προκύπτει από την σχετική έρευνα, διάφοροι σύλλογοι, σύνδεσμοι η άλλοι επιστημονικοί φορείς, στους οποίους συμμετέχουν γονείς, κηδεμόνες, φίλοι η θεραπευτές αυτιστικών παιδιών, δραστηριοποιούνται και λειτουργούν σε διάφορα μέρη της Ελλάδος, προκειμένου να αντιμετωπίσουν κατά το δυνατόν, όλα τα παραπάνω προβλήματα [90].

Η ποιμαίνουσα Εκκλησία επιβάλλεται να συνεργαστεί με όλους αυτούς τους φορείς. Ως εκ τούτου, οι επιχώριοι επίσκοποι οφείλουν να ανοίξουν τους διαύλους επικοινωνίας της ποιμαντικής συνεργασίας μαζί τους. Η εγγραφή τους ως μέλη αυτών των συλλόγων, η ενεργής συμμετοχή τους στις εργασίες τους, η προτροπή τους στους εφημέριους, των οποίων προΐστανται να πράξουν το ίδιο η η χρηματοδότηση αυτών των φορέων για την πιο αποτελεσματική λειτουργία τους, θα αποτελούσε ένα αναμφισβήτητο τεκμήριο της αδιάψευστης συμπόρευσης μαζί με όλους όσους βιώνουν τις συνέπειες της ανατροφής ενός αυτιστικού παιδιού.

Ταυτόχρονα, θα επιβεβαιώνονταν πανηγυρικά ότι η Εκκλησία δεν περιχαράκωνεται στα στενά πλαίσια ενός μονοδιάστατου τελετουργικού η πνευματικού έργου, που αφίσταται του ανθρώπινου πόνου και αποσυνδέει μανιχαϊστικά την ψυχοσωματική ενότητα του ανθρώπου, αλλά μετέχει θεραπευτικά στην ποιμαντική αντιμετώπιση όλων των αναγκών και προβλημάτων της ανθρώπινης ζωής. Εντός όλων αυτών των φορέων, οι ποιμένες θα συναντούσαν τους εμπερίστατους γονείς και χτίζοντας μια προσωπική σχέση μαζί τους θα επιτύγχαναν να θεμελιώσουν ένα δίκτυο ποιμαντικής συμβουλευτικής.

Το ίδιο θα μπορούσαν να πράξουν και δια της πρόσκλησης ένταξης των αυτιστικών παιδιών και των γονέων τους στη μητροπολιτική ενορία υποδοχής τους, την οποία, όπως υποστηρίξαμε σε προηγούμενο κεφάλαιο αυτής της

μελέτης, θα μπορούσε να διαμορφώσει η κάθε μητρόπολη για την ενοριακή ενσωμάτωση αυτών των ανθρώπων. Στα πλαίσια λειτουργίας αυτής της ενορίας, δύο ποιμένες αλληλοσυνεργαζόμενοι, θα επιχειρήσουν να οικοδομήσουν την ποιμαντική σχέση τους όχι μόνο με τα αυτιστικά παιδιά, αλλά και με τους γονείς τους. Η πρόσκληση των γονέων από τον ποιμένα, να συνεπικουρήσουν την προσπάθεια ενοριακής ένταξης των παιδιών τους, θα δώσει το έναυσμα και για τη δική τους πνευματική στήριξη.

Όσο ο ένας εκ των δύο ποιμένων θα αγωνίζεται για να επιτύχει κάτι μ' αυτά τα παιδιά, ο άλλος μπορεί να αξιοποιήσει πνευματικά την ούτως η άλλως ενδεδειγμένη σύμπραξη των γονέων στην προοπτική της πνευματικής στήριξης των παιδιών τους. Η ανάγνωση και μελέτη βιβλικών διηγήσεων για την σημασία του πόνου στην ορθόδοξη παράδοση και του αγώνα υπέρβασής του η η ανάδειξη πατερικών κειμένων παλαιότερων η σύγχρονων Πατέρων της Εκκλησίας για σχετικά ζητήματα, θα λειτουργήσει οπωσδήποτε θετικά στη διαδικασία ανατροφοδότησης αυτών των ανθρώπων με νέα αποθέματα πνευματικών δυνάμεων.

Η πληροφόρησή τους, παραδείγματος χάριν, για την ιδιαίτερη αγάπη την οποία έτρεφε ο Γέροντας Παΐσιος προς τα παιδιά αυτά, τα όποια θεωρούσε άγια, θα διανοίξει νέες προοπτικές στη βίωση αυτού του πόνου. Η ανάδειξη του τρόπου με τον οποίο ο γέρον απαντούσε σε ερωτήματα του τύπου « τι θα πούμε σ' έναν πατέρα που έχει ένα παιδί με βαριά νοητική ανεπάρκεια;», θα συμβάλλει και στην πνευματική στήριξη ενός αντίστοιχου απελπισμένου πατέρα, ο οποίος βιώνει μια ανάλογη τραυματική εμπειρία. Όταν αυτός ακούσει την απάντηση του γέροντα, ότι « ένα τέτοιο παιδί θα λάβει μισθό μάρτυρα, θα είναι το πρώτο αγγελούδι στον παράδεισο και μάλιστα θα βάλει και τους γονείς του εκεί, με την προϋπόθεση ότι αυτοί δεν θα απελπισθούν»[91], ενδεχομένως θα αισθανθεί και πάλι την ελπίδα.

[Συνεχίζεται]

[89] Πατιστέα Ε., Πατιστέα-Ταβουλαρέα Ν., οπ. παρ. σ. 78.

[90] Μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν τα παρακάτω: Άγιος Νικόλαος, Σύλλογος Γονέων, Κηδεμόνων και Φίλων Αυτιστικών Ατόμων: <http://www.autistika.gr>, Κέντρο Ήμερήσιας Φροντίδας Ατόμων με Νοητική Ύστερηση: <http://www.ameamegaron.gr>, Σύλλογος Γονέων, Κηδεμόνων & Φίλων Αύτιστικῶν Ατόμων Νομού Λάρισας: <http://www.autismthessaly.gr>.

[91] http://www.pentapostagma.gr/2010/05/blogpost_4061.html#ixzz1IT0oygBU.